

Thesis Title	Impacts of Poverty Reduction Strategies on an Ethnic Minority: A Case Study of a Khmer Farming Village in the Mekong Delta, Vietnam	
Author	Ms. Truong Ngoc Thuy	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Prof. Dr. Yos Santasombat	Advisor
	Dr. Kwanchewan Buadaeng	Co-advisor

ABSTRACT

The Khmer people are one of four ethnic groups who live in the Mekong Delta region of Vietnam, and represent around 1.3 million of the country's 86 million people. However, they account for a relatively large proportion of the poor when compared to other groups, with 53% of them considered to be living below the poverty line (General Census of Population and Housing, 2009). Several national programs have been implemented in order to improve the lives of poor Khmer people; for example, in An Giang Province where 35% of the majority Khmer people are considered poor, agricultural development initiatives Program 134¹ and provincial resolution number 25² have been in place since 2005, their objectives being agricultural modernization, house building, providing financial credit for husbandry activities and creating employment opportunities through the use of vocational training courses. The aims of this study are: (1) to understand the notion of poverty reduction from the perspectives of different actors, (2) to examine the marginalization

¹ **Program number 134:** Decision number 134/2004/QD-TT, dated 20th July 2004. Provides poor ethnic groups in difficulty with land for building houses and offers them access to clean water.

² **Resolution number 25:** As per 25/DA-UBND in 8th December 2008 at the An Giang provincial level, through resolution 74/2008/QD-TTg passed on 9th June 2008. Here the Vietnamese government aims to provide occupational support for the ethnic minorities.

experienced by poor Khmer people in the study area at the hands of national poverty reduction programs, and (3) to analyze the local people's practices in terms of dealing with the impacts of government interventions.

Based on field data collected in a Khmer farming village in An Giang Province, I argue that different social actors have multi-faceted definitions of poverty. The ethnic people define their own impoverished situation in terms of their economic, cultural and social positions, and in particular in relation to their level of landlessness. Meanwhile development intellectuals state that that poverty among the ethnic minorities is due to a low level of education, which leads a lack of involvement in business activities, an inability to manage family finances and a reluctance to apply for official jobs.

To the extent that the Khmer people in the study area suffer hardship, no matter what kind of situation they are in, state intervention may bring them both advantages and disadvantages. My research focuses on the unfavorable conditions the Khmer people have suffered during the above-mentioned projects' implementation, due to exhaustion and injury caused by having to operate agricultural machinery and due to the uncertainty caused by the lack of employment opportunities available. Furthermore, these people have had only limited opportunity to participate in the local decision-making process and have received uneven levels of support from the projects, and have thus had to depend on external assistance.

Drawing upon household surveys as well as extensive interviews carried out during my field work project, here I analyze the local Khmer people as they struggle to cope with their life circumstances, and argue that they have been neither passive nor awaited government intervention but instead have changed, adapted and diversified their livelihood activities according to their own capacities. As part of this, social relations have been their most important capital asset in terms of helping to enhance livelihood security, yet, compared to the poor Vietnamese residents, the Khmers still seem even more excluded, more vulnerable and more insecure in terms of attempting to escape poverty.

It is therefore important that poverty alleviation programs should be designed to cope with all types of poverty, and especially in times of difficulty, programs should be carefully designed so that they help the poor to mobilize their assets and avoid increased vulnerability. If planners are to offer appropriate assistance to poor people struggling for their survival, they must first acquire a better understanding of the lives of those they wish to assist, for it is clear from my case studies here that there are many types of poor, people, each with their specific problems and unique responses to them.

CHIANG MAI UNIVERSITY 1964

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	ผลกระทบของยุทธศาสตร์การจัดความยากจนต่อชาติพันธุ์ชนกลุ่มน้อย : กรณีศึกษาหมู่บ้านเกษตรกรชาวเขมรในดินดอนสามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขง ประเทศเวียดนาม	
ผู้เขียน	นางสาว เจือง ง่อบ ถ้วย	
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาการพัฒนาอย่างยั่งยืน)	
คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ยศ สันตสมบัติ .ศาสตราจารย์ ดร	อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
	ขวัญชีวัน บัวแดง .อาจารย์ ดร	อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

บทคัดย่อ

ชาวเขมรเป็นชาติพันธุ์หนึ่งในกลุ่มสี่ชาติพันธุ์ที่อาศัยอยู่ในพื้นที่สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงของประเทศเวียดนาม ซึ่งกลุ่มชาติพันธุ์เขมรนี้มีประชากรราว 1.3 ล้านคนในจำนวนประชากรประมาณ 86 ล้านคนของเวียดนาม อย่างไรก็ตามเมื่อเปรียบเทียบกับประชากรกลุ่มอื่นๆ แล้วกลุ่มชาติพันธุ์เขมรนี้กลับมีสัดส่วนของที่ยากจนมากของกลุ่มผู้ยากจน โดย 53% ของชาวเขมรถูกจัดอยู่ในกลุ่มผู้มีความเป็นอยู่ที่ต่ำกว่าเส้นของความยากจน

โครงการของประเทศหลายโครงการได้ดำเนินการเพื่อที่จะปรับปรุงชีวิตความเป็นอยู่ของชาวเขมรผู้ยากจนเหล่านี้ ตัวอย่างเช่น ในจังหวัดอันชวยาง (An Giang Province) ที่ซึ่ง 35% ของประชาชนชาวเขมรส่วนใหญ่ถูกจัดว่าเป็นผู้ยากจนอาศัยอยู่ก็มีโครงการความริเริ่มการพัฒนาการเกษตร 134 และข้อบัญญัติการแก้ปัญหาของจังหวัดหมายเลข 25 ดำเนินการมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2548 .ศ.ค)2005โดยวัตถุประสงค์ของโครงการเพื่อสร้างความทันสมัยทางการเกษตรกรรม การสร้างที่ (อยู่อาศัย การจัดหาเครดิตด้านสินเชื่อเพื่อกิจกรรมด้านปศุสัตว์และการสร้างโอกาสการมีงานทำโดยผ่านหลักสูตรการอบรมด้านอาชีวศึกษาหรือวิชาชีพ

ดังนั้นวัตถุประสงค์หลักของงานศึกษานี้ คือ 1) เพื่อที่จะเข้าใจเกี่ยวกับความคิดเรื่องการลด (ความยากจนจากมุมมองของผู้เกี่ยวข้องต่างๆ) 2) เพื่อตรวจสอบการดำเนินโครงการของประเทศในการลดความยากจนจากมุมมองหรือประสบการณ์ของความเป็นคนชายขอบของชาวเขมรผู้ยากจนเหล่านี้ 3) เพื่อวิเคราะห์การปฏิบัติการของคนท้องถิ่นเหล่านี้ในการจัดการกับผลกระทบที่ได้รับจากการเข้ามาบีบบังคับของรัฐบาล

โดยข้อมูลที่รวบรวมจากงานวิจัยสนามในหมู่บ้านเกษตรกรรมแห่งหนึ่งในจังหวัดอันชฎาง ได้พบว่าบรรดาผู้เกี่ยวข้องต่างมีมุมมองการให้ความหมายของความยากจนต่างกันไป สำหรับชาวชาติพันธุ์อะแมร์มองสภาวะการณความยากจนของคนจนจากสถานะทางเศรษฐกิจ วัฒนธรรม และสังคม และโดยเฉพาะเกี่ยวข้องกับระดับของการไม่มีที่ดินทำกิน ในขณะที่นักวิชาการหรือปัญญาชนด้านการพัฒนา กล่าวว่า ความยากจนในหมู่ชนชาติพันธุ์กลุ่มน้อยสืบเนื่องมาจากมีระดับการศึกษาต่ำ ซึ่งนำไปสู่การขาดการเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางธุรกิจ และความสามารถในการจัดการการเงินของครอบครัว และความไม่เต็มใจที่จะแสวงหางานจากภาคราชการ

ในขอบเขตนี้ชาวอะแมร์ในพื้นที่ ไม่ว่าในสถานะไหน จึงประสบความยากลำบากในการดำเนินชีวิต การเข้ามามีบทบาทของรัฐมีทั้งนำสิ่งที่เป็นผลดี และผลเสียต่อคนเหล่านี้ งานวิจัยนี้เน้นศึกษาที่เงื่อนไขอันไม่พึงประสงค์ที่ชาวอะแมร์เหล่านี้ต้องประสบความยากลำบากในระหว่างการดำเนินโครงการต่างๆที่กล่าวมา อันเนื่องมาจากความขาดแคลนและความเสียหายที่เกิดจากการใช้เครื่องจักรทางการเกษตร รวมทั้งสาเหตุจากความไม่แน่นอนในการสร้างงาน ยิ่งกว่านั้นประชาชนเหล่านี้ถูกจำกัดโอกาสในการเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจของท้องถิ่นและความไม่สม่ำเสมอในการได้รับการสนับสนุนจากโครงการ และนั่นทำให้คนเหล่านี้ยังพึ่งความช่วยเหลือจากภายนอก

บนพื้นฐานข้อมูลจากการสำรวจมะโนประชากร หรือครัวเรือนบวกกับการสัมภาษณ์อย่างเข้มข้นที่กระทำในงานวิจัยสนามสามารถวิเคราะห์ได้ว่าชาวอะแมร์ท้องถิ่นเหล่านี้ได้ต่อสู้เพื่อจัดการกับสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเป็นอย่างมาก คนเหล่านี้มิใช่คนเฉื่อยชาหรือรอคอยแต่ความช่วยเหลือจากรัฐบาล พวกเขาได้มีการเปลี่ยนแปลง การปรับตัว และสร้างความหลากหลายให้แก่กิจกรรมในชีวิต ตามความสามารถของเขา ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ ความสัมพันธ์ทางสังคม เป็นทุนทางทรัพย์สินที่สำคัญที่สุดที่ช่วยเพิ่มความมั่นคงในชีวิต แม้กระนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับชาวเวียดนามที่ยากจนในพื้นที่นี้ก็ยังคงดูเหมือนว่าชาวอะแมร์ยังถูกกีดกันออกไปจากสิ่งต่างๆ มีชีวิตที่เปราะบางและไม่ค่อยมั่นคงในแง่ความพยายามที่จะหลบหนีออกไปจากความยากจน

ดังนั้นสิ่งสำคัญยิ่ง คือ โครงการลดหรือบรรเทาความยากจนควรจะถูกออกแบบให้ครอบคลุมทุกชนิดของความยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่มีความยากลำบาก โครงการทั้งหลายควรจะถูกสร้างขึ้นมารอบคอบจึงจะสามารถช่วยคนยากจนให้สามารถระดมสรรพสิ่งต่างๆที่เขามีอยู่ และหลีกเลี่ยงการเพิ่มความเปราะบางในชีวิต ถ้าหากผู้วางแผนต้องการที่จะนำเสนอความช่วยเหลือที่เหมาะสมต่อคนยากจนที่ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดนั้นอันดับแรกก็นักวางแผน

จะต้องมี คือ มีความเข้าใจเกี่ยวกับชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ที่เขาต้องการช่วยดียิ่งกว่านี้ ทั้งนี้เพราะจากงานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นแล้วว่า ความยากจนมีหลายรูปแบบและแต่ละแบบก็มีลักษณะปัญหาเฉพาะของตัวเอง และต้องการการตอบสนองที่มีลักษณะเฉพาะของตนเองเช่นเดียวกัน